

21. neděle v mezidobí rok B (2024)

1. čtení - Joz 24,1-2a.15-17.18b

Chceme sloužit Hospodinu, neboť je náš Bůh!

Čtení z knihy Jozue.

Jozue shromáždil všechny kmeny Izraele do Sichemu a svolal přední muže Izraele, jeho náčelníky, soudce a písaře. Když předstoupili před Boha, řekl Jozue všemu lidu: „Jestliže se vám nelíbí sloužit Hospodinu, vyvolte si dnes, komu chcete sloužit: zda bohům, kterým sloužili vaši předkové za řekou (Eufratem), či bohům Amoritů, v jejichž zemi přebýváte. Já však a má rodina budeme sloužit Hospodinu!“ Lid odpověděl: „Daleko ať je od nás myšlenka, že bychom opustili Hospodina a sloužili cizím bohům. Vždyť Hospodin je náš Bůh. On vyvedl nás a naše otce z egyptské země, z domu otroctví, a udělal před našima očima tyto veliké divy a chránil nás po celé cestě, kterou jsme šli, a mezi všemi národy, jejichž středem jsem procházeli. I my chceme sloužit Hospodinu, neboť je náš Bůh!“

Mezizpěv – Žl 34,2-3.16-17.18-19.20-21.22-23

Okuste a vizte, jak je Hospodin dobrý.

Ustavičně chci velebit Hospodina,
vždy bude v mých ústech jeho chvála.
V Hospodinu necht' se chlubí moje duše,
ať to slyší pokorní a radují se.

Hospodinovy oči hledí na spravedlivé,
k jejich volání se skloní jeho sluch.
Hospodinův hněv stíhá ty, kdo páchají zlo,
aby vyhladil ze země vzpomínku na ně.

(Spravedliví) volali, a Hospodin slyšel,
vysvobodil je z každé jejich tísně.
Blízko je Hospodin těm, kdo mají zkroušené srdce,
na duchu zlomené zachraňuje.

Spravedlivý mívá mnoho soužení,
Hospodin však ho ze všech vyprostí.
Chrání všechny jeho kosti,
ani jedna z nich nebude zlomena.

Zloba uštve bezbožníka k smrti,
kdo nenávidí spravedlivého, budou potrestáni.
Hospodin zachraňuje duše svých služebníků,
nebudou pykat, kdo se k němu utíkají.

2. čtení – Ef 5,21-32

Toto tajemství je veliké; mám na mysli vztah Krista a církve.

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Efesanům.

Bratři! Podřizujte se jeden druhému z úcty ke Kristu. Ženy (ať jsou podřizeny) svým mužům, jako kdyby to byl sám Pán. Muž je totiž hlavou ženy, podobně jako je Kristus hlavou církve, sám spasitel svého (tajemného) těla. Jako je církev podřizena Kristu, tak i ženy mají být svým mužům podřizeny ve všem. Muži, (každý z vás) ať miluje svou ženu, jako Kristus miloval církev a vydal sám sebe za ni, aby ji posvětil a očistil koupelí ve vodě a slovem. Tím si chtěl církev připravit slavnou, bez poskvrny, vrásky nebo něčeho takového, aby byla svatá a bez vady. Tak také muž má mít svou ženu rád jako vlastní tělo. Kdo má svou ženu rád, projevuje tím lásku sám sobě. Nikdo přece nemá v nenávisti vlastní tělo, ale dává mu jíst a přeje mu. Tak i Kristus (jedná) s církví, protože jsme údý jeho těla. 'Proto opustí člověk otce i matku a připojí se k své manželce, a ze dvou se stane jen jeden člověk.' Toto tajemství je veliké; mám na mysli vztah Krista a církve.

Zpěv před evangeliem – Jan 6,63b.68b

Aleluja. Tvá slova, Pane, jsou duch a jsou život; ty máš slova věčného života.
Aleluja.

Evangelium – Jan 6,60-69

Pane, ke komu půjdeme? Ty máš slova věčného života.

Slova svatého evangelia podle Jana.

Mnoho z Ježíšových učedníků řeklo: „To je tvrdá řeč! Kdopak to má poslouchat?“ Ježíš věděl sám od sebe, že jeho učedníci na to reptají, a proto jim řekl: „Nad tím se pohoršujete? Co teprve, až uvidíte Syna člověka, jak vystupuje tam, kde byl dříve? Co dává život, je duch, tělo nic neznamena. Slova, která jsem vám mluvil, jsou duch a jsou život. Ale jsou mezi vámi někteří, kdo nevěří.“ Ježíš totiž věděl od začátku, kdo jsou ti, kdo nevěří, a kdo je ten, který ho zradí. A dodal: „Proto jsem vám říkal, že nikdo ke mně nemůže přijít, není-li mu to dáno od Otce.“ Proto mnoho z jeho učedníků odešlo a už s ním nechodili. Ježíš

tedy řekl Dvanácti: „I vy chcete odejít?“ Šimon Petr mu odpověděl: „Pane, ke komu půjdeme? Ty máš slova věčného života, a my jsme uvěřili a poznali, že ty jsi ten Svatý Boží.“

Homilie

Nestačí nějak věřit v Boha. Nestačí být přesvědčen, že Bůh existuje. To rozhodně nestačí. Je také důležité to, v jakého Boha věříme.

Právě jsme slyšeli příběh o odpadnutí některých Ježíšových učedníků, kteří Ho následovali a poslouchali Ho. Až dosud bylo všechno v pořádku. Evangelista píše dříve, že učedníci věřili v Krista po zázraku v Galilejské Káně. Když Ježíš řekl, že přišel od Otce, nezamumlali. Nepochybovali o něm, i když o sobě říkal „já jsem chléb, který sestoupil z nebe“. A najednou, jak zdůrazňuje evangelista, Ježíšova řeč se pro ně stává nesnesitelnou. Pohoršují se a odcházejí.

Co je tak šokovalo? Jaká pravda setkala v jejích srdcích takový odpor? Učedníci byli pobouřeni, že Ježíš chce se lidi smyslně a hmatově dotknout. Chce se stát pokrmem, chce proniknout do našeho těla a duše a obnovit nás a náš pozemský život a dát nám podíl na věčném životě. Možná učedníci rozuměli Ježíši příliš doslova –, jako by ho měli jíst jako kanibaly. Ale zdá se to nepravděpodobné.

Nejde však ani tak o jídlo, ale o to, co skrze něj chce Ježíš dosáhnout. Židé byli vyděšeni, že se setkali s Bohem, který chce být přítomen ne někde v posmrtném životě, ne daleko od našich problémů, od našeho všedního života, dokonce ani vedle nás, ale chce žít v nás a v samém středu naší pozemské skutečnosti.

Učedníci věřili v Krista, ale selektivně. Duchovní Kristus, ano. Ale tělesný? Uprostřed našich záležitostí? On dokonalý a všemohoucí bude se o nás tak zajímat? To není vhodné pro Boha! Koneckonců, je to nemožné, aby Bůh sestoupil k nám!

Mimořadně, taková jednostranná vize Boha je velmi pohodlná. Tímto způsobem vykopáváme propast mezi Bohem a námi, protože jsme tělesní. Vzdálený a nepřístupný Bůh je také bezpečný. V takového Boha můžeme věřit. Pokud žije někde v nebi, co s ním můžeme mít společného?

Nemyslíme si někdy, že Bůh je nějak odříznutý od naší tělesnosti a každodenního života? Je možné, aby byl Bůh přítomen v naší práci, v utrpení, v pohlavním styku, v jídle, v politice, v podnikání? Ano. Je tam, jen ho nevidíme, stejně jako byl stále s Izraelity, věrný a blízký, v bídě a v radosti. Objevujeme Ho, když začneme vidět Jeho dary v životě, když uznáváme, že být křesťanem je být jim tady a teď, v těle, ve hmotě, ve vztazích s ostatními, v sociálních institucích.

Najdeme Boha, když:

- zaměstnavatel v podnikání zachází se zaměstnancem nikoli jako se zdrojem zisku, ale jednoduše jako se svým bližním,
- když sex není jen hračkou pro potěšení, ale vzájemným darem milujících manželů,
- když pilně děláme to, co je naší povinností,
- když jako občané budeme nejen hledat své vlastní výhody a záruky atd.

Bůh se najednou stane viditelným v našem životě, když s Ním a jeho pomocí vyhlásíme válku proti všemu zlu. Je to zlo, které děláme, které nás oslepuje a říká nám, že Bůh, i když existuje, ve skutečnosti na tomto světě nepůsobí, a jestli ano, to pouze ve vybraných sférách. Tímto způsobem omezujeme Boží všemohoucnost a vytváříme modlu.

V každé eucharistii kněz (nebo jáhen) při přípravě darů mísí víno s vodou a tiše vyslovuje následující slova: “ Jako se tato voda spojuje s vínem, tak ať jsme spojeni s božstvím věčného Slova, spojeného s

naším lidstvím“. Přijetím Kristova těla a krve se tak úzce spojujeme s Bohem, že sdílíme Jeho božství. Bůh-člověk se stává součástí nás, lidí z masa a krve, protože každý člověk to: tělo a duch. V těle Kristově bije zdroj naší křesťanské činnosti ve světě, zdroj našeho vítězství nad zlem.

Eucharistie je také zrcadlem a obrazem veškeré skutečnosti. Země se zde neodvolatelně spojuje s nebem. A to také znamená, že Bůh není přítomen pouze v Eucharistii, pouze ve svatostánku, pouze v kostele. Chtěli bychom ho zamknout v budově, a pokud možno v samotném svatostánku, na několik zámků, aby zde mohl žít pokojně, a pokud se nám bude líbit, navštívíme ho.

Ježíš nám říká, že věčný život začíná nyní, a ne jednou po smrti, protože ho nosíme v sobě a jdeme s ním do našeho každodenního života. Tento věčný život je sám Bůh, s nímž chodíme do našich domovů, abychom ho tam také našli. Dokud nám Bůh bude přítomen pouze v Eucharistii a v kostele, dokud ho nevidíme v každodenním životě, bude pro nás věčný život jen vágním slibem.

Nevidíme v učednících dnešního evangelia i sebe? Jsme věřící. A nevadí nám Bůh, dokud stojí stranou a nechce se k nám přiblížit. Všechno je v pořádku, pokud nám říká krásné věty o lásce a budoucím nebi. Je horší, když to nebe chce učinit v našich životech, tj. proměnit naše tělo a ducha skrze své Slovo, prostřednictvím našeho křesťanského působení ve světě tím, že je naším pokrmem, který stejně jako vezdejší chléb udržuje náš život.

Těžká a tvrdá slova?

„I vy chcete odejít? Pane, ke komu bychom šli, Ty máš slova věčného života.“ Amen.